

ಮನೆಯಂಗಳದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಕುಂಟೇಬಿಟ್ಟೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದ 'ಅಮಟೇ, ಅಮಟೇ' ಎನ್ನುವುದರ ಅರ್ಥವೇನು ಅಂತ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮೂಡಿದಾಗ ಅದರ 'ತತ್ವ'ವು ಹೊಳೆಯಿತು. 'ಆಮ್ ರೈಟ್?' ಎನ್ನುವುದರ ಅಪಭ್ರಂಶವೇ ಈ 'ಅಮಟೇ' ಎಂದು ತಿಳಿದು, ನನ್ನನ್ನು ಅದು ಮತ್ತೆ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿತು! 'ನಾನು ಗೆರೆ ತುಳಿದೇನೇ?' ಎಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಆ ಮಕ್ಕಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಮನೆ ದಾಟುತ್ತಿದ್ದರು!

ಈ ಈ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ನಾವೂ ನಮ್ಮ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಸುಂದರವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲವೇ? ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಇನ್ನೊಂದು ರೂಪಕವನ್ನೂ ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ವಿಶ್ವದಾಳಕ್ಕೆ ಎಸೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಮಾನವ ನಿರ್ಮಿತ ಕಾಯಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಗುರಿಯತ್ತ ಧಾವಿಸುತ್ತಿವೆಯೇ ಅಥವಾ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅವು ದಾರಿ ತಪ್ಪುವ ಸೂಚನೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ಗಮನಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಆಗಾಗ 'ಸ್ಪೇಸ್ ರೆಕ್ವಿಜಿಟೇಷನ್' ಮಾಡಿ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ದಾರಿಬಿಟ್ಟ ಕಾಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸರಿದಾರಿಗೆ ತರುತ್ತಾರೆ ತಾನೆ?

ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಹೇಗಿದೆ?

■ ಡಾ. ಲೀಲಾವತಿ ದೇವದಾಸ್

ಹೌದು, ನಾವೂ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡೋಣ. ಆದರೆ 'ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ' ಎಂದರೆ ಏನು? ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವಭಾವ, ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮನೋಧರ್ಮ, ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳ ಸಂಯುಕ್ತ ಚಿತ್ರಣ, ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಬಲ, ಬಲಹೀನತೆಗಳು- ಇವುಗಳು ಸೇರಿ, 'ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ'ವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಹಾಗಾದರೆ, ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಹೇಗಿದೆ? ಅದು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ವಿಕಸಿಸುತ್ತಿದೆಯೇ.. ಎಂದು ಕೂಡಾ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತೆ, ಕುಟುಂಬ, ಸಮಾಜ, ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ, ಸಾಮರಸ್ಯಗಳು ಕಾಲೂರಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಓರೆಕೋರೆಗಳು ಸಮನಾಗಬೇಕು. ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ಬಲ, ಬಲಹೀನತೆಗಳ ಅರಿವು ಉಂಟಾಗಬೇಕು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಆತ್ಮ ಪರೀಕ್ಷೆ ಅಗತ್ಯ. ನಮಗೆ ನಾವೇ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣವೇ?

ಕೋಪವೆಂಬುದು ಅನ್ಯರ್ಥಕಾರಿ. ಅದಂದೂ ನೀತಿತಪ್ಪಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬಾರದು. ಈ ನೇತೃತ್ವ ಗುಣವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕ್ಕುವುದು ನಮಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ? ಕೋಪ, ನಮ್ಮ ಮಡಿಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೆಂಡ, ನೆನಪಿರಲಿ. ನಮ್ಮ ಸಮಗ್ರ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಸುಟ್ಟುಹಾಕಲು ಅದಕ್ಕೆ ತಡವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂಥಾ ಕೋಪವೇ ಇರಲಿ, ಸೂರೈ ಮುಳುಗುವುದರೊಳಗೆ ಅದು ಮಾಯವಾಗುವಂತೆ ಅದನ್ನು ನಾವು ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕು.

ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವವರೊಡನೆ, ವೈಚಾರಿಕ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಎಂದಾದರೊಮ್ಮೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಬಂದಾಗ ಯಾವ ಹಿಂಸೆ, ಒರೆತನವಿಲ್ಲದೆ ಸಮಾಧಾನ, ಸಂಯಮಗಳಿಂದ ಅವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಬಲ್ಲವಾದರೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ತೂಕದ್ದೇ ಎನ್ನಬೇಕು.

ನಾವು ಒಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಚ್ಚಿದ್ದೇವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನೂರಂಟು ವಿರೋಧ, ಅಡ್ಡಿ, ಆತಂಕಗಳು ಎದುರಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೆದರಿ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿದೆ, ಪಟ್ಟುಹಿಡಿದು, ಪರಿಶ್ರಮಿಸಿ, ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಮುಗಿಸುವ ಫಲ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆಯೇ? ಏನನ್ನೂ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಬಯಸದೆ, ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಅಗತ್ಯಗಳೆಡೆಗೆ ಕೈಚಾಚಿ, ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ, ಮನೋಗುಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆಯೇ? ಬದಲಾಗಿ ಇತರರಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಷ್ಟೇ ನಮಗೆ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿದೆಯೇ?

ನಮ್ಮ ಬಾಳಿನ ದಾರಿಗುಂಟ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ, ಆಶಾಭಂಗ ಅನುಭವಿಸಿಯೇ ಇರುತ್ತೇವೆ. ಮನಸ್ತಾಪಗಳು ಧುಪ್ಪುನೆ ಏಳುತ್ತವೆ. ಅತ್ಯಪ್ಪ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ನಮ್ಮನ್ನೇ ಕಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಿಂದ ಉದಯಿಸುವ ಕಹಿ, ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಉಳಿದು ನಮ್ಮ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಲಿರುವವರ ಜೀವನಗಳಲ್ಲಿ ರಸಾಭಾಸ ತಂದಿಡುತ್ತಿವೆಯೇ?

ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ನಿಜ. ಆದರೆ, 'ಹೌದು, ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪು' ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಸಂಬಂಧಿಸಿದವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾ? ಇಲ್ಲಾ, 'ನಾವು ಹಿಡಿದ ಮೊಲಕ್ಕೆ ಮೂರೇ ಕಾಲು' ಎಂದು ಸಾಧಿಸಲು ತುದಿಗಾಲಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತೇವಾ?

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ಧೋರಣೆ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇರಬಹುದು. ಆಗ, ನಮ್ಮ ಬೆನ್ನನ್ನು ನಾವೇ ತಟ್ಟಿಕೊಂಡು, 'ನಾನು ಆಗಲೇ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ' ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಉಬ್ಬುತ್ತೇವೆ! ಇತರರ ಮುಖಭಂಗ ಮಾಡಲು ಸಂತೋಷ ಪಡುತ್ತೇವೆ?

ನಾವು ವಿಶ್ವಾಸಪಾತ್ರರೆ! ಅಥವಾ ಹೇಳುವುದೊಂದು, ಮಾಡುವುದೊಂದು ಎಂಬ ಗುಣವಿಶೇಷಕ್ಕೆ ನೀರೆರೆದು, ಬೆಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೋ?

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಇದೆಯೇ? ತುಟಿಡಾಟಿದ ಮಾತನ್ನು ಹಗುರವಾಗಿ, ತೂರಿ ಬಿಡುತ್ತೇವೆಯೇ?

ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ರಾಜ್ಯ, ಕೋಶಗಳನ್ನು ತೊರೆದವರ ಕತೆ ಕೇಳಿದ್ದೇವಲ್ಲಾ? ನಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಇದೆಯೇ? ಎಲ್ಲರೊಡನೆಯೂ ಶಾಂತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೇ?

ಇದಂತೂ ಪರಿಪೂರ್ಣ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಮುಖ ಗುರುತಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವ, ಪಕ್ಕತೆಯನ್ನು ಹೊಂದುಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರೊಡನೆ ನಮಗೆ ಗಟ್ಟಿ ಗೆಳೆತನವಿದೆಯೇ? ಅಥವಾ ಆಳವಿಲ್ಲದ ಕೇವಲ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ತೋರಿಕೆಯಾಗಿಯೇ ಆ ದಿವ್ಯ ಸಂಬಂಧ ಉಳಿದಿದೆಯೇ?

ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ನೆನಪಿಡಿ: ಸೋಲಿಲ್ಲದ ಜೀವವೂ ಇಲ್ಲ: ಆದರೆ ಪ್ರತಿ ಸೋಲಿಗೂ ಕುಂಟುನೆಪಗಳನ್ನು ಹೂಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಸೋಲಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ, ಗೆಲುವಿನ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಮತ್ತೆ ಹೊರಟರೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದರ್ಥ.

ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಕಸನೆಗೆ ಉಳಿ ಪೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಅದನ್ನೊಂದು ಸುಂದರ ವಿಗ್ರಹವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ.

